

ทฤษฎีสำหรับ E-Learning

นำเสนอเมื่อ : 16 ธ.ค. 2552

เรื่อง ของอีเลิร์นนิ่ง หรือ ภาษาอังกฤษเขียน E-Learningซึ่งหมายถึงการเรียนรู้ผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ เป็นเรื่องที่ทางมหาวิทยาลัย วิทยาลัย โรงเรียน และสถานศึกษาให้ความสนใจมาก ขณะนี้ เรียกว่าตื่นตัวกันสูงมากเกือบทุกแห่งทั่วประเทศ

นับว่า เป็นคลื่นลูกใหม่หลังจากการเรียนรู้เรื่อง การใช้คอมพิวเตอร์และซอฟต์แวร์ในสถานศึกษา ผมเองก็กำลังพัฒนาโครงการนี้อยู่ในมหาวิทยาลัยและกำลังเขียนแผนแม่บทสำหรับ พัฒนามหาวิทยาลัยอิเล็กทรอนิกส์ หรือ e-Universityคือ ต่อยอดจากที่มีอยู่เดิมให้เป็นความสมบูรณ์ในอนาคต และก็ได้อุบัติความเกี่ยวกับเรื่องทฤษฎีสำหรับอีเลิร์นนิ่ง นับว่าน่าสนใจมากและมีคุณค่า เพราะถ้าหากเรื่องของอีเลิร์นนิ่งเป็นทฤษฎีได้เราก็ใช้ทฤษฎีได้เลยโดยไม่ ต้องลองผิดลองถูก

เรื่อง ของการศึกษาผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์นั้น ได้มีการลองผิดลองถูกมานาน และเริ่มเห็นแนวทางตั้งแต่ปี 1981 ที่ศาสตราจารย์เพอร์ราตัน (Per raton) ได้ตั้งข้อสังเกตไว้ว่า การศึกษาทางไกลสามารถจัดการได้ดีโดยไม่มีทฤษฎีชี้นำเลย ก็น่าแปลก

แต่ ในช่วงหลังการมีเทคโนโลยีอินเทอร์เน็ต มีบริการเว็บซึ่งเป็นสื่อที่สามารถทำให้คนติดต่อกันได้โดยที่ระยะทางไม่เป็น อุปสรรคอีกต่อไป และได้มีกลุ่มนักวิจัยและนักการศึกษาได้สวมหัวสวมมองคุยกันผ่านอินเทอร์เน็ต หลายประเทศจำนวนมากและได้ตั้งข้อสังเกตว่าเรื่องของอีเลิร์นนิ่งมีแนวทางที่มีความชัดเจนมากจนเป็นทฤษฎีได้แล้ว และสามารถนำไปชี้ให้นักการศึกษาทั่วโลกนำไปปฏิบัติได้ ถ้าหากท่านผู้อ่านสนใจสามารถเข้าไปดูในรายละเอียดได้ที่ <http://ifets.ieee.org/periodical/6-2/1.html> ใน บทความนี้ได้ตั้งข้อสมมุติฐานไว้10ข้อ พร้อมกับการอธิบายเหตุผลและตรรกะจนกระทั่งเชื่อได้ว่าถ้าหากนักการศึกษาได้ ปฏิบัติตามแล้ว ก็สามารถทำให้การพัฒนากระบวนการเรียนการสอนผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์สำเร็จได้ โดยผมจะยกเพียงบางข้อที่สำคัญต่อการทำงานมาเป็นแนวทางปฏิบัติก็แล้วกัน รับรองไม่มีอะไรตกหล่นไปมาก

ข้อ สมมุติฐานในเบื้องต้นก็คือว่า ต้องยอมรับกันก่อนว่า การเรียนรู้ผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์นั้นเป็นเพียงรูปแบบหนึ่งที่ทดแทนวิธีการ สอนแบบเห็นหน้ากันในชั้นเรียนเท่านั้น ถ้าหากผู้สอนเตรียมเนื้อหาสำหรับการสอนเหมือนกันทั้งสองวิธียังไง ๆ สอนแบบเห็นหน้ากันก็จะดีกว่า

เพราะฉะนั้นถ้าหากไม่มี โอกาสได้เห็นหน้าเห็นตารับรู้ความรู้สึกกันแบบตัวถึงตัวได้ จึงจะต้องไปให้ข้อสมมุติฐานต่อมาคือจะต้องสามารถสร้างเนื้อหาวิชาการเรียน การสอนอย่างเป็นลำดับขั้นตอนให้เขาใจง่ายโดยไม่ต้องไปคิดฟังผู้สอน ซึ่งก็คือ เนื้อหา รูปภาพ และเสียงที่ออกมาจากหน้าจอคอมพิวเตอร์ในแต่ละหน้านั้นจะต้องเรียงลำดับความ เข้าใจเป็นขั้น ๆ ที่สามารถให้ผู้ศึกษาสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองได้มีความเพลิดเพลินและมีแบบ ทดสอบให้ทำเพื่อให้ผ่านความเข้าใจที่ละขั้นจนแน่ใจว่าผู้เรียนเข้าใจตาม เนื้อหาจนกระทั่งครบหลักสูตรสมบูรณ์

โดยรวมต้องเขียนเนื้อหาวิชาโดยเอาผู้เรียนเป็นศูนย์กลางแล้วค่อย ๆ
ดึงความเข้าใจที่ละชั้นจนครบหลักสูตรสมบูรณ์ด้วยผู้เรียนเองวิธีสอนนี้เรียกว่า คอนสตรัคทีวิสต์-Constructivist
หรือ ไดแดกติก-Didactic นับว่าสำคัญมากที่สุด

ถ้า หากทำครบนี้ได้เสร็จดีแล้วค่อยศึกษาในข้อสมมุติฐานต่อไปว่า
จะพิจารณาให้โอกาสผู้เรียนได้เรียนแบบออนไลน์ผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์หรือจะ
ไม่ผ่านก็ได้แต่ต้องให้ผู้เรียนได้อ่านและฝึกฝนตำราให้ครบตามแผนที่วางไว้ พร้อมกับมีการทดสอบผู้เรียนให้ชัดเจน

ปัญหาเรื่องการศึกษาทางไกล นั่นก็คือ จะต้องให้รู้แน่นอนว่าผู้เรียนคน ๆ นั้นคือ
ผู้ไหนจริงที่มาเรียนลงทะเบียน มาทำแบบฝึกหัดและมาทดสอบจนผ่านวิชานั้น ๆ
ไม่ใช่จ้างใครมาเรียนมาสอบก็เท่านั้นเอง

โดยสรุปนั้นการทำให้อี เลิร์นนิ่ง
หรือการสอนผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้สำเร็จนั้นจะต้องด้วยวิธีการสอนข้างต้น
และให้ผู้เรียนเข้าถึงเนื้อหาการเรียนผ่านสื่ออย่างสมบูรณ์ก็เท่านั้น ถ้าเป็นอย่างอื่นไม่มีทาง

แหล่งที่มา <http://artsmen.net/content/show.php?Category=cyberboard&No=2909>

<http://22062530.ning.com>